

als vader Hugo, zwager ook nog van de Fransman Montbas die aan de Rijn zijn post had verlaten – gerugsteund door de meerderheid van de Hollandse Staten waaronder zijn eigen stad, dé onderhandelaar met de Fransen werd. De Groot en Rotterdam, en die meerderheid, ze geloofden niet meer in de mogelijkheid van verder verzet. Dat ongeloof siert die meerderheid niet, en De Groot, hun spreekbuis, was naar mijn mening ook geen sympathiek, geen gaaf mens³⁾, maar hij had zijn onmiskenbare bekwaamheden. Zeker was hij bekwamer en flinker dan de meeste van zijn confraters in de Rotterdamse vroedschap.

Dat de regering van Rotterdam niet alleen verdeeld, maar ook laf was, blijkt herhaaldelijk. Tot het stellen van een voorbeeld, ook als er belhamels waren opgepakt, kwam het niet. Telkens liet de meerderheid zich door haar tegenspelers intimideren. Burgers hielden hier een voor de oorlog noodzakelijk transport aan⁴⁾ en openden ook ongestraft een geheime lastgeving⁵⁾. Burgers weigerden soms troepen in te laten⁶⁾. Het gezag van de stadsregering werd bij de toegangen tot de stad nauwelijks meer gerespecteerd. De schutterij werd van dag tot dag oproeriger. Aan het begin van juli konden de tegenspelers van de regeringsmeerderheid triomfantelijk zeggen 'dat de regering op stelde ree en de klem quijt was'⁷⁾.

Het waren de geruchten over De Groots onderhandeling en over het verraad dat er achter heette te zitten die aan het eind van juni de agitatie tegen de heersende regentengroepen overal op gang hadden gebracht. De Groot zelf werd in Rotterdam in die dagen al gemolesteerd. Maar de regentencoterie die toen onderlag en de burgers en schutters die door hen werden opgestookt, die waren niet flinker dan de regerende meerderheid. De Rotterdamse oranjegezinde schutters praatten thuis over hun 'lust en moedt deze stadt tot den laetsten druppel bloet te defenderen'. 'Mijn kop is voor 't Landt en voor onsen godsdienst ten besten, de ziel aen onsen Salighmaker'⁸⁾, aldus één van hen. Maar uit Loevestein, waar ze ook waren geposteed, dreigden Rotterdamse schutters al in het midden van juni te drossen⁹⁾, en van Goejanverwelle liepen ze aan het eind van die maand, zoals het 'Waaragtig Verhaal', geschreven door een in de herfst afgezet regent, uitvoerig verhaalt, weg als 'bloode uylen', als toonbeelden van lamlendigheid¹⁰⁾.

Van het begin af speelde er ook hier méér een intrigue om met hulp van de burgerij het personeel te wisselen, dan een poging een